

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/22/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2514010369
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2514010369.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov Mgr. Kristíny Ferencziovej a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci proti obžalovanému H. O., pre zločin vydierania podľa § 189 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona a iné, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Piešťany a obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 5.9.2018 č.k. 2T/118/2014-1068, na verejnom zasadnutí konanom dňa 9.1.2020 takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušujem vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný:

H. O., nar. XX.XX.XXXX v J., Česká republika, trvale bytom ul. K Z.. XXXX/X, J.
odsudzuje:

Podľa § 189 ods. 2 Trestného zákona, s použitím §§ 36 písm. j), 38 ods. 3 a 41 ods. 2, 39 ods. 1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa obžalovaný pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

III. Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného H. O., nar. XX.XX.XXXX zamietá.

odôvodnenie:

Okresný súd Piešťany rozsudkom zo dňa 5.9.2018 č.k. 2T/118/2014-1068 rozhodol tak, že obžalovaného H. O. uznal za vinného, že najmenej v období od 29. augusta 2013 do 1. decembra 2013 v meste J. ako aj na iných miestach potom, ako žil v spoločnej domácnosti spolu s H. F. túto opakovane najmenej 72 krát telefonicky, 8 krát prostredníctvom MMS správ a 533 krát prostredníctvom SMS správ kontaktoval vo väčšine prípadov proti jej vôli a to z mobilných telefónnych čísiel XXXX XXX XXX, XXXX XXX XXX a XXXX XXX XXX na telefónne číslo XXXX XXX XXX, pričom ju opakovane pod hrozbou násilia ako aj inej ťažkej ujmy nútil, aby si vybrala jednu z variant A, B, C s tým, že podľa varianty A budú mať spolu dieťa a on bude naň platiť výživné, podľa varianty B sa stretnú raz do týždňa na dve hodiny a budú mať sex a podľa varianty C ak si nevyberie žiadnu z prvých dvoch variant príde o prácu, auto, pôjde do väzenia na dva roky natvrdo, nenechá ju na pokoji, bude jej volať a písať, nikdy nebude mať pokoj, doplatia na to všetci okolo nej, zabije ju, rozbije jej hlavu, vytečie jej mozog, spáli ju v aute, tiež jej uvádzal, že ak si vyberie variantu B, bude mať pokoj, nebude problém a bude pohoda, taktiež ju nútil, aby s ním komunikovala, telefonovala mu, inak zverejní jej nahé fotky na internete, na Facebooku, pošle ich jej zamestnávateľovi a na obecné

úradu, kde žijú jej príbuzní, na čo jej zaslal viacero jej nahých fotiek z ich spoločného domáceho videa, zároveň jej uvádzal, že je 24 hodín denne sledovaná, následkom čoho mala strach chodiť sama do práce a do obchodu, pričom v dňoch 8.10.2013 až 10.10.2013 jej zasielal SMS správy z telefónneho čísla XXXX XXX XXX, formulované tak, aby navodzovali dojem, že sú od príslušníkov polície Národnej kriminálnej agentúry (NAKA) a títo ju chcú ochrániť, že už došlo k nejakému ublíženiu na zdraví, že aj jej sa môže niečo stať a dňa 15.11.2013 o 08:14 hod jej zaslal proti jej vôli mail z adresy a@b.c na adresu a@b.c, v ktorom jej prial všetko najhoršie, aby nikdy nemala deti, rodinu a všetko zlé a ako jej sľúbil tak skončí za čo dá krk, čím vzbudil u menovanej dôvodnú obavu o jej zdravie a život ako aj život a zdravie jej blízkych osôb a podstatným spôsobom zhoršoval kvalitu jej pracovného aj súkromného života,

2. dňa 14.10.2013 v čase o 07:15 hodine v areáli firmy Rhenus Logistic v Trebaticiach fyzicky napadol H. F. a to tak, že ju chytil za ruku a zhodil ju na zem, kde jej povedal, že ju nenávidí a uviedol, že na druhej strane cesty je človek, ktorý ju zastrelí, keď bude chcieť utiecť alebo kričať a nikdy ju nenechá na pokoji, teda

v bode 1 - iného násilím, hrozbou násillia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy nútil, aby niečo konal, opomenul alebo trpel a čin spáchal na chránenej osobe - blízkej osobe, - iného dlhodobo prenasledoval takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu o jeho život alebo zdravie, život alebo zdravie jemu blízkej osoby alebo podstatným spôsobom zhoršiť kvalitu jeho života, tým, že sa vyhrážal ublížením na zdraví alebo inou ujmu jemu alebo jemu blízkej osobe a že ho kontaktoval prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby alebo inak proti jeho vôli,

v bode 2 - fyzicky a na mieste verejnosti prístupnom sa dopustil výtržnosti tým, že napadol iného, čím spáchal

v bode 1 - zločin vydierania podľa § 189 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona, - prečin nebezpečného prenasledovania podľa § 360a odsek 1 písmeno a), písmeno c) Trestného zákona,

v bode 2

- prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.
Za to bol odsúdený podľa § 189 odsek 2 Trestného zákona, s použitím § 41 odsek 2 Trestného zákona, § 36 písmeno j) Trestného zákona, § 38 odsek 3 Trestného zákona a § 39 odsek 1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky. Podľa § 51 odsek 1 Trestného zákona s poukazom na § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona sa mu výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a zároveň sa mu ukladá probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Podľa § 51 odsek 2 Trestného zákona sa mu určuje skúšobná doba 3 (tri) roky. Podľa § 51 odsek 3, písmeno f) Trestného zákona sa obžalovanému ukladá obmedzenie spočívajúce v zákaze kontaktu s H. F., nar. XX.X.XXXX, bytom G. XX, J. v akejkoľvek forme vrátane kontaktovania prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby alebo inými obdobnými prostriedkami. Podľa § 51 odsek 4, písmeno a) Trestného zákona sa obžalovanému ukladá povinnosť spočívajúca v príkaze nepriblížiť sa k H. F., nar. XX.X.XXXX, bytom G. XX, J. na vzdialenosť menšiu ako päť metrov a nezdržiavať sa v blízkosti jej obydli. Podľa § 288 odsek 1 Trestného poriadku súd poškodenú H. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XX, J. s nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie prokurátor, proti výroku o treste, v neprospech obžalovaného, ako i obžalovaný a to proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku.

Prokurátor v odôvodnení svojho odvolania uviedol (skrátene):

Poľahčujúcu okolnosť spočívajúcu v tom, že páchateľ pred spáchaním trestného činu viedol riadny život, je možné priznať v prípade, ak páchateľ dodržiaval právny poriadok a ďalšie základné normy občianskej spoločnosti, plnil si svoje povinnosti voči štátu aj voči spoločnosti, nezneužíval svoje práva voči spoluobčanom, nenarušoval občianske spoluzitie v bydlisku ani v zamestnaní, nedopúšťal sa priestupkov, iných deliktov a trestných činov. Pre priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti preto nestačí len zistenie, že páchateľ dosiaľ nebol súdne trestaný.

Použitíu mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 odsek 1 Trestného zákona musí teda predchádzať splnenie dvoch podmienok, a to „určité“ okolnosti prípadu a pomery páchateľa, kedy by použitie trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom boli pre páchateľa neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti by postačoval aj trest kratšieho trvania. Mám za to, že v tomto prípade nie sú dané ani také okolnosti prípadu a ani také pomery páchateľa, ktoré by umožňovali mimoriadne znížiť výšku uloženého trestu odňatia slobody.

Okresný súd odôvodnil „okolnosti prípadu“ najmä tým, že obžalovaný tvoril s poškodenou pár šesť rokov, mal k nej citové väzby a zle znášal rozchod a že ju po roku 2014 nekontaktoval. K tomuto uvádzam, že práve skutočnosť, že obžalovaný spáchal žalované skutky na osobe, s ktorou žil šesť rokov,

svedčí o vyššej závažnosti konania, čo preukazuje skutočnosť, že na základe tohto bol obžalovaný postihnutý za kvalifikovanú skutkovú podstatu zločinu vydierania, teda zločinu spáchanom na chránenej osobe - blízkej osobe, čo predstavuje také okolnosti, kedy Trestný zákon ukladá uložiť prísnejší trest ako v základnej skutkovej podstate. Nie je teda možné, aby táto okolnosť bola jednak dôvodom na naplnenie znakov kvalifikovanej, t. j. prísnejšej skutkovej podstaty zločinu a zároveň okolnosťou na mimoriadne zníženie trestu u obžalovaného. Podotýkam, že podľa § 127 odsek 4 Trestného zákona sa blízkou osobou pri zločine vydierania rozumie aj bývalá družka. Skutočnosť, že obžalovaný zle znášal rozchod však mal obžalovaný riešiť s pomocou psychológa, resp. psychiatra, v tomto prípade však pre jeho správanie sa musela pomoc psychológa vyhľadať naopak poškodená H. F.. Čo sa týka okolnosti, že obžalovaný poškodenú od roku 2014 už nekontaktoval, tak uvádzam, že dňa 18.03.2014 bolo obžalovanému vznesené obvinenie za skutok, ktorý je predmetom tohto konania a teda tento by sa svojím konaním už dopúšťal nového trestného činu a teda aj výraznejšiemu naplneniu prípadných väzobných dôvodov u obžalovaného. Rovnako je zrejmé, že hoci obžalovaný od roku 2014 nepokračoval v páchaní ďalšej trestnej činnosti, tento pokračoval v páchaní priestupkov, ktorých spáchal len za rok 2014 celkovo šesť, za čo mu boli uložené pokuty v rozmedzí 10,-až100,- Eur. Tu je potrebné spomenúť aj skutočnosť, že na hlavnom pojednávaní sa H. S. a C. P., ako blízke osoby obžalovaného doslova priznali ku klamstvu v predloženom čestnom prehlásení vo vzťahu k okolnostiam, za ktorých došlo k jeho napísaniu, zároveň však uviedli, že o jeho napísanie ich požiadal obžalovaný, svedok P. navyše uviedol, že obžalovaný bol osobne prítomný pri tom, ako ho písal. Išlo teda o dôkaz umelo vykonštruovaný samotným obžalovaným v snahe pomôcť vykresliť svoju osobu ako nenásilnú. čo sa týka „pomeroch páchatel'a", tieto okresný súd odôvodnil najmä tým, že obžalovaný nebol doposiaľ súdne trestaný, je riadne zamestnaný a že od roku 2014 nepokračoval vo svojom správaní sa k poškodenej. Mám za to, že „pomermi" v ponímaní § 39 Trestného zákona nemôžu byť skutočnosť, že obžalovaný nebol doposiaľ súdne trestaný a je riadne zamestnaný, hoci by tieto dve okolnosti boli prítomné súčasne. Obžalovaný bol od roku 2012 do obdobia skutku celkovo 8 (osem) krát priestupkovo prejednávaný a to uložením blokovej pokuty vo výške 10,- až 90,- Eur. Hoci ide o iný druh protiprávneho správania sa, množstvo priestupkov nemožno zohľadniť pri vyhodnotení pomeroch páchatel'a. Taktiež okolnosť, že obžalovaný je zamestnaný, nemôže byť okolnosťou na mimoriadne zníženie trestu.

Z výkladu ustanovenia § 39 odsek 1 Trestného zákona tiež vyplýva, že mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody možno odôvodniť aj okolnosťami, ktoré sú znakom príslušnej skutkovej podstaty trestného činu, pokiaľ ich význam alebo intenzita, ktorou boli naplnené, výraznejšie vybočujú z obvyklých prípadov takýchto trestných činov, a preto odôvodňujú zhovievavejší prístup pri ukladaní trestu. V tomto konkrétnom prípade možno konštatovať, že okolnosti, ktoré sú znakom skutkovej podstaty trestného činu vydierania a nebezpečného prenasledovania skutočne výraznejšie vybočujú z obvyklých prípadov takýchto trestných činov, avšak nie v takom význame, že by boli na pomyselné dolnej hranici naplnenia týchto znakov, ale naopak, svojou brutalitou, množstvom a špecifikom poškodenej osoby (blízkej osoby) sú závažnejšie, ako v iných, obdobných prípadoch. Podotýkam, že obžalovaný sa v podstate svojej bývalej družke vyhrážal, že jej vytečie mozog z hlavy len preto, že s ním nechcel mať pravidelný sex aj potom, ako už spolu netvorili pár, alebo že s ním nechcela mať dieťa. Za obdobie cca troch mesiacov ju proti jej vôli kontaktoval najmenej 613 krát, a to najmenej 533 krát formou SMS správ, 72 krát telefonicky a 8 krát formou MMS správ, kde jej posielal jej nahé fotky s tým, že ak nesplní ním požadované veci, tieto zverejní na internete, v jej práci ako aj v obci, kde býva. Skutočnosť, že išlo o mimoriadny zásah do osobnosti poškodenej svedčí aj skutočnosť, že musela vyhľadať pomoc psychiatra.

Čo sa týka dôkazmi preukázaných okolností spáchania skutku obžalovaným je potrebné uviesť, že vydieranie H. O. vo vzťahu k blízkej osobe - svojej v tom čase družke bolo dlhodobé a zamerané na elementárne rozhodnutie sa ženy o tom, s kým bude mať dieťa, teda na absolútne intímnu a „doživotne nemennú" súčasť života. Obžalovaný sa jej opakovane vyhrážal, že ju zničí, zabije, že jej vytečie mozog, spáli ju v aute, resp. jej rozbije hlavu, ak nesplní ním požadované podmienky. K tejto trestnej činnosti sa obžalovaný počas celej doby či už prípravného konania, resp. konania pred súdom nikdy nepriznal.

Čo sa týka doby od spáchania skutku až do vyhlásenia rozsudku zo dňa 05.09.2018 je potrebné uviesť, že hoci ide o zákonné právo obžalovaného, tento prostredníctvom svojho obhajcu nesúhlasil so zmenou senátu a vec sa odo dňa 25.09.2017 pojednávala odznovu.

S poukazom na uvedené je zrejmé, že tieto skutočnosti nesvedčia o tom, že ide o tak mimoriadne okolnosti veci a pomery páchatel'a, ktoré by umožňovali odôvodnenie mimoriadneho zníženia výšky uloženého trestu odňatia slobody, navyše za situácie, že na základe tohto postupu bol obžalovanému uložený „iba" podmienený trest odňatia slobody namiesto nepodmieneného trestu odňatia slobody, ktorý nevyhnutne vyplýval z trestnej sadzby najprísnejšieho trestného činu. Rovnako je zrejmé, že súd napriek skutočnosti, že obžalovaného uznal vinným zo spáchania viacerých trestných činov spáchaných

viacerými skutkami, pri ukladaní trestu nepoužil priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno h) Trestného zákona, hoci nepostupoval podľa ustanovenia § 37 odsek 7 Trestného zákona. Z vyššie uvedeného vyplýva, že súd mal pri určovaní druhu a výmery trestu zohľadniť u obžalovaného iba priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno h) Trestného zákona, teda že spáchal viac trestných činov. V takom prípade mal súd vychádzať z trestnej sadzby upravenej v zmysle § 38 odsek 4 Trestného zákona, kde rozpätie trestu odňatia slobody predstavuje šesť rokov až desať rokov. S poukazom na uvedené mal súd ukladať nepodmienečný trest odňatia slobody a obžalovaného zaradiť pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, keďže tento nebol doposiaľ vo výkone trestu odňatia slobody. Rozsudok vo výrokovej časti týkajúcej sa posúdenia viny obžalovaného H. O. považujem za vydaný v súlade so zákonom a zisteným skutkovým stavom. Na základe vyššie uvedeného navrhujem, aby Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa ustanovenia § 321 odsek 1 písmeno d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Piešťany sp. zn. 2T/118/2014 zo dňa 05.09.2018 a súčasne aby podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sám vo veci rozsudkom rozhodol.

Obžalovaný vo svojom odvolaní uviedol (skrátene):

ad 1)

Odvolací súd označil vo svojom zrušujúcom rozhodnutí za veľmi nelogické, že okresný súd odmietol vykonať dôkazy (výsluchy svedkov), ktoré som navrhoval realizovať na preukázanie skutočností, ktoré sa týkali nášho spoločného fungovania s poškodenou a označil za potrebné ich vykonanie a to tým viac, že skutočnosti uvádzané väčšinou svedkov, sú aj skutočnosťami sprostredkovanými od poškodenej. Aj z pohľadu tohto vyjadrenia odvolacieho súdu považujem o to viac za nelogickejšie to, čo urobil vo svojom súčasnom rozsudku prvostupňový súd, keď aj po vykonaní týchto dôkazov obhajoby, ktoré v pôvodnom rozsudku chýbali, rozhodol rovnako v môj neprospech a v zásade na tom istom skutkovom základe, ktorého správne zistenie spochybnil v pôvodnom (zrušenom) rozsudku okresného súdu aj odvolací súd, ma znovu odsúdil.

ad 2)

Za jeden z dôležitých dôkazov pri rozhodovaní o mojej vine označil odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí nahrávky telefonických rozhovorov, medzi mnou a poškodenou, ktoré bez môjho vedomia a súhlasu mala poškodená zaznamenať a poskytnúť orgánom činným v trestnom konaní, pričom k ich prehratiu došlo aj na hlavnom pojednávaní. Odvolací súd možnosť ich použitia v súdnom konaní síce á priori nevyhlásil, avšak aj vzhľadom na moje vážne výhrady, že nejde o pravé nahrávky a ich autenticita v konaní nikto a žiadnym spôsobom nepotvrdil, uložil okresnému súdu, aby v ďalšom konaní na tieto moje námietky reagoval a zákonne sa s nimi vyrovnal, či už vykonaním dokazovania, v tomto smere, alebo odôvodnením, prečo sa takéto dokazovanie nevykoná a z čoho vyvodzuje hodnovernosť dôkazov. Podľa odvolacieho súdu bolo potrebné sa vysporiadať v prvom rade s otázkou, či tieto dôkazy obsahujú skutočnosti, ktoré možno považovať za hodnoverné a o ktoré možno oprieť úvahy o vine alebo nevine obžalovaného. Odvolací súd naznačil, že pravosť (hodnovernosť) týchto dôkazov je dôležitá a má nepochybne vplyv aj na hodnotenie iných dôkazov, ktoré majú svedčiť proti obžalovanému, najmä svedkov, ktorí vychádzali z obsahu telefonátov, medzi mnou a poškodenou, s ktorými ich poškodená oboznámila.

Odvolací súd uznal v časti za opodstatnené aj moje námietky, vzťahujúce sa k postupu okresného súdu pri oboznámení zvukového záznamu na pojednávaní v zmysle § 270 ods. 2 tr. poriadku. Zdôvodnil to tým, že keďže zvukové záznamy, ktoré zaznamenala poškodená ako súkromná osoba, neprichádza podľa odvolacieho súdu do úvahy, aby bol oboznámený písomný prepis takéhoto záznamu, pretože celkom zrejme neexistuje správa o tom, akým spôsobom a kým bol záznam vyhotovený alebo získaný. Tento spôsob vykonania dôkazu prichádza do úvahy v prípadoch, ak záznam, ktorého prepis sa na hlavnom pojednávaní oboznamuje, vyhotovil orgán verejnej moci a to na základe oprávnenia, ktoré mu poskytuje zákon. Z napadnutého rozsudku vyplýva, že týmto konštatovaním a záverom odvolacieho súdu, ktoré je vyjadrené aj v jeho zrušujúcom rozhodnutí, sa okresný súd v ďalšom konaní vôbec nespravoval a bez splnenia predpísaných zákonných podmienok tento zvukový záznam na pojednávaní opätovne oboznámil a z tohto vychádzal aj pri rozhodovaní o mojej vine. Okresný súd tak urobil aj napriek tomu, že v prípade tohto zvukového záznamu išlo o dôkaz nezákonnej povahy, že k jeho získaniu nedošlo postupom upraveným v trestnom poriadku a bolo z tohto dôvodu vylúčené, aby mohlo dôjsť k jeho použitiu v súdnom konaní. Rovnako neprípustne okresný súd naložil aj s SMS správami, predloženými v konaní poškodenou. Tieto správy som od samého začiatku označil za veľmi problematické a pravdivosť ich obsahu som spochybnil už v pôvodnom konaní. K týmto sa nakoniec vyjadril vo svojom zrušujúcom rozhodnutí aj odvolací súd a okresnému súdu uložil, aby sa mojimi pripomienkami dôsledne zaoberal

a relevantne sa s nimi vysporiadal takým istým spôsobom, ako to uviedol a naznačil už v spojitosti s telefonickými nahrávkami medzi mnou a poškodenou .

Nemusím dva krát zdôrazňovať, že okresný súd pri svojom opätovnom rozhodovaní takto zákonne nepostupoval a s SMS správami naložil rovnakým spôsobom, ako to urobil už vo svojom pôvodnom odsudzujúcom rozsudku. Teda ich v konaní neoprávnene akceptoval a oboznámil na hlavnom pojednávaní a v konečnom dôsledku aj neprípustne použil na podporu svojho odsudzujúceho výroku. Uvedené nakoniec vyplýva aj z obsahu jeho napadnutého rozsudku na strane 14.

ad 3)

V súvislosti so zisťovaním a vyžiadanim údajov týkajúcich sa telekomunikačnej prevádzky od mobilného operátora (Orange, s.r.o.) sa odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí vyjadril, že išlo o postup plne v súlade s ust. - § 116 ods. 2 Trestného poriadku, a preto skutočnosti týmto spôsobom zistené a získané možno použiť ako zákonný dôkaz v trestnom konaní. Zároveň zdôraznil, že ide o dôkaz nepriamej povahy, ktorý priamo nedokazuje vyšetrovanú skutočnosť teda či som adresoval v telekomunikačnej prevádzke poškodenej také vyjadrenia respektíve vyhrážky, ktoré by mohli naplniť zákonné znaky zločinu vydierania alebo prečinu nebezpečného prenasledovania, z ktorého ma viní obžaloba. Aj keď s týmito závermi a konštatovaniami odvolacieho súdu, ktoré vyvodil vo vzťahu k možnosti získania a zabezpečenia údajov telekomunikačnej prevádzky nechcem a ani nejdem žiadnym spôsobom polemizovať, musím na jeho doplnenie uviesť a zdôrazniť, že nie je ani tak dôležité to, či postup orgánov činných v trestnom konaní (a súdov) zodpovedá procesným pravidlám konania podľa vnútroštátnych noriem ale či zodpovedá pravidlám spravodlivého konania podľa európskeho práva.

Spravodlivosť konania, na základe ktorého sa dospelo k rozhodnutiu súdu zaručuje čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach. Nie je z tohto dôvodu ani tak dôležité to, či konanie vnútroštátneho súdu je v súlade s vnútroštátnym právom ale či je v súlade s Dohovorom o ľudských právach.

Právo na spravodlivé konanie je jedným z mojich základných práv (obvinenej osoby) ktoré vyplýva z čl. 48 ods. 2 ústavy a tiež čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach.. Právo na spravodlivý súdny proces pred ním má totiž každý, ak sa rozhoduje o oprávnenosti trestného obvinenia (čl. 6 ods. 1 Dohovoru). Spravodlivosť konania patrí k základným zárukám, ktorým musí vyhovovať každé jedno trestné stíhanie, aby ho bolo možné označiť za proces zodpovedajúci článku 6 ods.1 dohovoru. Požiadavkám spravodlivosti, verejnosti a rýchlosti musí zásadne zodpovedať celé súdne konanie, pokiaľ sa na ne vzťahuje článok 6 ods. 1 Dohovoru. V prípade konania pred Okresným súdom Piešťany tomu tak nikdy nebolo, pretože neboli rešpektované základné pravidlá zákonného a spravodlivého procesu pred ním, čoho konania dodržané, čoho dôsledkom bolo to, že rozhodovaniu súdu bolo vydané na podklade chybného postupu v konaní a k môjmu odsúdeniu došlo na základe dôkazov, ktoré súd nemal a ani nemohol na hlavnom pojednávaní nikdy vykonať. Tým viac bolo vylúčené, aby z dôkazov takejto povahy mohol súd pri svojom konečnom rozhodovaní vychádzať a dokonca na týchto založiť svoje odsudzujúce rozhodnutie.

ad 4)

Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení vytkol okresnému súdu tiež to, že v konaní nezabezpečil a nevykonal výsluch dôležitého svedka MUDr. U. B., ktorého vypočutie v konaní sme opakovane navrhli ja i môj obhajca. Nadriadený súd označil postup okresného súdu, vo vzťahu k tomuto svedkovi, ktorý nemohol byť zo zdravotných dôvodov dlhšie vypočutý za nesprávny a uložil mu, aby skúmal, či sa situácia ohľadne možnosti jeho vypočutia nezmenila, pretože inak skutkové zistenia ohľadne mojej viny sú neúplné a dochádza tiež k porušeniu tých ustanovení trestného poriadku, ktorým sa má zabezpečiť právo obhajoby.

ad 5)

Vo vzťahu ku skutku uvedenému v bode 2/ rozsudku, ktorým som sa mal dopustiť spáchania prečinu výtržníctva prisvedčil odvolací súd mojím odvolacím výhradám a námietkam, že pôvodný rozsudok nebol, v prípade tohto skutku a trestného činu, riadne odôvodnený a nie je možné z neho jednoznačne zistiť, ktorými dôkazmi malo byť spáchanie trestného činu preukázané a akými úvahami sa okresný súd spravoval, keď došiel k záveru o vine obžalovaného. V tejto časti označil odvolací súd pôvodný odsudzujúci rozsudok okresného súdu za nepreskúmateľný. Vzhľadom na tieto nedostatky a vážne pochybenia v rozhodovaní okresného súdu musel odvolací súd jeho pôvodný odsudzujúci rozsudok v celom rozsahu zrušiť a moju vec mu vrátiť na nové prejednanie a rozhodnutie s tým, že úlohou okresného súdu bude, jednak dokazovanie doplniť a to v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie v zmysle ust. § 2 ods. 10 Trestného poriadku ako i dostatočným spôsobom sa vysporiadať s mojimi obhajobnými námietkami a vykonať dokazovanie spôsobom, ktorý bude rešpektovať najmä princípy kontradiktórnosti konania, zásady rovností zbraní procesných strán, aby bolo garantované právo na spravodlivý súdny proces. Nie mojou vinou okresný súd pri opätovnom (novom) prejednaní mojej trestnej veci podľa tohto

záväzného usmernenia odvolacieho súdu dôsledne nekonal, pričom v novom zložení senátu, sa dopustil ešte závažnejších procesných chýb a nedostatkov, ako tomu bolo pri jeho rozhodovaní v pôvodnom konaní a v pôvodnom zložení senátu. Každopádne nepostupoval v súlade so zákonom, pretože sa neriadil právnym názorom vysloveným v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu zo dňa 10. marca 2016 č.k. 5 To 47/2015, hoci bol a je k tomuto procesne zaviazaný. Podľa ust. § 327 ods. 1 Trestného poriadku je prvostupňový súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil. Zmena senátu sa stala významnou skutočnosťou, ktorá síce zaväzovala súd k zopakovaniu celého predchádzajúceho dokazovania, ale v jeho prípustnom rámci, len takých dôkazov, ktoré majú zákonnú povahu a ktoré boli získané po začatí trestného stíhania riadnym postupom podľa trestného poriadku. Aj s ohľadom na veľmi zásadné a jednoznačné vyjadrenia a tiež závery odvolacieho súdu, ktoré uplynuli z jeho predchádzajúceho zrušujúceho rozhodnutia, sa to nemohlo pochopiteľne týkať všetkých zadovážených dôkazov a už vonkoncom nie takých, ktoré neboli získané predpísaným spôsobom. Okresný súd vychádzal pri prejednaní veci z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože závery a konštatovania odvolacieho súdu, ku ktorým tento dospel pri preskúmaní veci v odvolacom konaní, si riadne a zákonne nevyložil a dopustil sa vážnych pochybení v dokazovaní. Potvrdením tohto neúnosného stavil je zistenie, že súd vykonal v súdnom konaní aj také dôkazy, ktoré vykonať nikdy nemal a nemohol, pretože sa nejednalo o dôkazy zákonnej povahy. Všeobecné zásady na dokazovanie v trestnom konaní sú upravené v ust. § 119 a nasl. tr. poriadku. Podľa nich, môže slúžiť za dôkaz všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona. Za zákonný spôsob získania dôkazu, z dôkazných prostriedkov podľa § 119 ods. 2 tr. por. považuje súdna prax, nielen splnenie obsahových podmienok, vychádzajúcich z toho, aby úkon bol vykonaný na zistenie tých skutočností, na ktorých zistenie môže byť zameraný a použitý, ale aj dodržanie formálnych (procesných) podmienok, vyžadovaných trestným poriadkom na vykonanie konkrétneho dôkazu. Teda aj takých, ktoré podmieňujú zákonnosť úkonu trestného konania tým, aby tak»to úkon zodpovedať po všetkých stránkach zákona a aby tento úkon bol uskutočnený na to povolaným štátnym orgánom, čo v tomto mojom prípade, od samého začiatku objektívne chýba a nebolo splnené, čo jednoznačne konštatoval vo svojom zrušujúcom rozhodnutí aj odvolací súd. Dôkaz získaný v rozpore so zákonom a s podstatnými procesnými nedostatkami nie je možné v konaní použiť, pretože nie sú právne udržateľné a sú absolútne neúčinné (ZSP 74/2006).

V konaní proti mne okresný súd z týchto pravidiel dokazovania, zjavne nevychádzal, pričom svoj konečný záver, o mojej vine, založil na dôkazoch, ktoré neboli získané zákonným spôsobom. Ide o dôkazy neprípustné, ktoré nemohli a ani nemali byť, v tomto konaní, nikdy použité. Považujem z tohto dôvodu za vylúčené, aby z nich mohol akýkoľvek zákonný súd v konaní vychádzať a na týchto dokonca založiť svoje odsudzujúce rozhodnutie o mojej vine. Dôkazmi takejto nezákonnej povahy sú predovšetkým nahrávky telefonických hovorov, na ktorých neprípustné použitie poukázal vo svojom zrušujúcom rozhodnutí už aj odvolací súd a jasne naznačil, že pokiaľ ide o nahrávku súkromnej povahy a nie o nahrávku orgánu verejnej moci, neprichádza do úvahy, aby boli tieto v konaní použité a oboznámené, čo súd aj napriek všetkému urobil. Jasne to vyplýva z odôvodnenia jeho rozhodnutia na strane 12/ kde podrobne popisuje čo z prehratých zvukových záznamov nahratých poškodenou v dňoch 31.10.2013 a 4.11.2013 zistil a čo sa tam nachádza. Okresný súd evidentne nepochopil, že tak ako neexistovali dôvody na jeho oboznámenie v zmysle § 270 ods. 2 Trestného poriadku, tak rovnako neboli splnené ani nevyhnutné zákonné podmienky na jeho obstaranie, ktoré vyplývajú z ust. § 114 Trestného poriadku. Vyhотовovanie obrazových, zvukových alebo obrazovo zvukových záznamov je možné len za splnenia tam uvedených zákonných podmienok, z ktorých vyplýva kto konkrétne môže takýto záznam prikázať a tiež to, kto záznam a akým spôsobom vyhotovuje. Je ním vždy príslušný útvar policajného zboru a nie súkromná osoba. Z týchto všetkých dôvodov nebol zvukový záznam predložený poškodenou získaný zákonným spôsobom a nebolo ho možné použiť, ako dôkaz, v trestnom konaní, čo okresný súd aj napriek stanovisku odvolacieho súdu, vôbec nerešpektoval a postupoval pri jeho posudzovaní absolútne svojvoľne. Pokiaľ sa súd odvoláva na svoj pochybný test proporcionality, podľa ktorého vyhotovenie týchto nahrávok bolo nevyhnutné v záujme ochrany života a zdravia poškodenej a za danej situácie prevýšilo potrebu mojej ústavnej ochrany osobnosti je treba zdôrazniť, že ani toto neoprávňovalo okresný súd k akceptácii a použitiu dôkazov nezákonnej povahy, pretože ide o postup, ktorý je v rozpore s princípmi Dohovoru, v rozpore so základnými ústavnými pravidlami a tiež v rozpore so základnými zásadami trestného konania, vrátane tej najdôležitejšej, ktorou je zásada stíhania zo zákonných dôvodov podľa § 2 ods. 1 Trestného poriadku. Považujem za neprípustné, aby okresný súd obhajoval v konaní dôkazy, ktoré neboli získané zákonným spôsobom. A považujem za rovnako nepredstaviteľné a nezlučiteľné s právom, aby z týchto dôkazov (nezákonnej povahy) v trestnom konaní vychádzal a tieto použiť na moje odsúdenie. Medzi základné zásady právneho štátu

patria nepochybne princípy spravodlivosti a právnej istoty. Právna istota vychádza z dôvery v právo a legitímneho očakávania všetkých subjektov, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať vždy podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a tiež aplikovať. V zmysle tohto je sudca viazaný nielen zákonom (článok 144 ods. 1 ústavy) ale aj ústavným zákonom a medzinárodnou zmluvou o ľudských právach (článok 144 ods. 2 v spojení s článkom 11 ústavy) a je povinný ich aplikovať. Zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy musí vykladať tak, aby sa ich výklad nedostal do rozporu s ústavou a ani s medzinárodnou zmluvou o ľudských právach. Aj preto, že okresný súd, v tomto konaní, podľa týchto ústavných pravidiel nepostupoval a vychádzal z dôkazov nezákonnej povahy, z ktorých vychádzať nikdy nemal a nemohol, dostalo sa toto trestné konanie do vážneho konfliktu s Dohovorom o ľudských právach, do nesúladu s ústavou a platným procesným právom, ktoré okresný súd de facto popiera a nerešpektuje.

Tieto moje námietky a pripomienky platia rovnako aj na poskytnuté SMS správy poškodenou, ktoré mala dať tieto správy do písomnej podoby a založiť do spisu. Aj pre možné získanie takýchto záznamov telekomunikačnej prevádzky legálnym spôsobom stanovuje zákon veľmi prísne podmienky v ust. § 116 Trestného poriadku, čo veľmi dôrazne prízvukoval okresnému súdu vo svojom zrušujúcom uznesení aj odvolací súd.

Podľa zákonných podmienok je možné takýto záznam (a tiež odpočúvanie) vykonať len pre konkrétne trestné činy vymenované v § 115 ods. 1 Trestného poriadku a v prípade iných trestných činov len so súhlasom užívateľ odpočúvaného alebo zaznamenávaného telekomunikačného zariadenia (§ 115 ods. 5 Tr. por.). Záznam a odpočúvanie možno rovnako vykonať len na základe zákonného príkazu sudcu, ktorý musí byť riadne odôvodnený. Záznam a odpočúvanie vykonáva príslušný útvar policajného zboru, v žiadnom prípade teda nie súkromná osoba, ako k tomu došlo v mojom konaní. Ak sa má záznam použiť ako dôkaz v trestnom konaní, tak musí spĺňať aj ďalšie náležitosti vyplývajúce z ust. § 115 ods. 6 Tr. por. Už v mojom predchádzajúcom odvolaní som poukázal početnú judikatúru súdov, ktorá sa zaoberá prípustnosťou vykonania dôkazu telefonickým rozhovorom a použitím súkromného záznamu telefonického hovoru v trestnom konaní, pričom nález Ústavného súdu II ÚS 502/2000, to zásadne nepripúšťa a neumožňuje . Tejto povahy boli aj SMS správy predložené poškodenou, ktoré nevyhovovali požiadavkám zákona, a preto bolo vylúčené, aby mohli byť v trestnom konaní niekedy použité. Napriek tomu, že z vyjadrenia súdu na strane 21/ rozsudku vyplýva, že tieto SMS správy súd v konaní nezohľadňoval, ako dôkaz, pretože tieto prepisy si vyhotovila samotná poškodená a nie je možné potvrdiť zhodnosť opisu so správami v mobile, nemôžem považovať toto vyjadrenie súdu za úplne pravdivé a zodpovedajúce skutočnosti. Vyvracia si ho sám súd v ďalšej vete svojho vyjadrenia, kde uvádza, že z tohto prepisu poškodenej v skutočnosti vychádzal a porovnával si ho, jednak s výpoveďou poškodenej a ako aj výpoveďami svedkov a tiež so záznamami mobilného operátora.

Rovnako na strane 7/ napadnutého rozsudku súd konštatuje, že v rámci dokazovania kontaktov, medzi mnou a poškodenou, vychádzal, mimo iného, aj z dokladov predložených poškodenou, z nahrávok telefonických hovorov, z opisu obsahu SMS správ... Rovnako na strane 14/ rozsudku súd uvádza skutočnosti, ktoré zistil z prepisu SMS správ medzi mnou a poškodenou, ktoré vydala polícii dňa 28.1.2014, dokonca s tým dovetkom, že môj obhajca čítanie SMS správ namietal, pretože nešlo o prepisy vyhotovené orgánmi činným v trestnom konaní. Je teda preukázané, že aj napriek vyjadreniam súdu, že z obsahu SMS správ v konaní nevychádzal, toto nie je pravdou a evidentne to neplatí, pretože súd sa s obsahom týchto SMS správ riadne oboznámil a z týchto vychádzal aj pri svojom rozhodovaní, čo jasne vyplýva aj z jeho vyjadrení na viacerých miestach jeho napadnutého rozhodnutia. Považujem za neakceptovateľné, aby súd vo svojom rozhodnutí zavádzal, nehovoril pravdu a zamlčal takú podstatnú skutočnosť, že jeho rozhodnutie vychádza aj z dôkaz, ktoré nemajú zákonnú povahu a neboli získané, v konaní proti mne, zákonným spôsobom ... Obsah týchto SMS sa navyše prelína ako červená čiara celým mojim trestným spisom a vyplýva nielen z výpovede samotnej poškodenej ale aj výsluchov viacerých svedkov, ktorí v zhode s poškodenou tvrdili, že s obsahom týchto SMS správ sa „údajne“ mali možnosť oboznámiť a tieto si prečítať.

Súdu vytýkam, že pokiaľ by postupoval dôsledne a trval striktnie na svojom vyjadrení, že nejde o dôkazy použiteľné v trestnom konaní, tieto mal zo spisu odstrániť, pretože nejde o dôkazy získané zákonným spôsobom, a preto nemajú v trestnom spise , čo hľadať, ako to nakoniec úplne jednoznačne vyplýva aj z rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu k otázke, čo s nezákonnými dôkazmi v spise. Aj preto, že okresný súd takto zákonne nepostupoval, je zrejme, že to až tak úplne nemyslel a vôbec mu nevádi, že ich ponechaním v spise dochádza k nedovolenému ovplyvňovaniu zákonnosti konania a rozhodovania v tejto veci. Pokiaľ by súd bol ešte dôslednejší, tak nemal v žiadnom prípade na hlavnom pojednávaní pripustiť, aby sa poškodená vyjadrovala k obsahu týchto problematických SMS (a tiež MMS správ), ktorých autenticita je sporná a nikto ju objektívne a spoľahlivo nepotvrdil. Nejednalo sa o dôkaz zákonnej

povahy, a preto bolo vylúčené, aby poškodená k týmto SMS a MMS správam čokoľvek uvádzala a po svojom tlmočila ich obsah takým spôsobom, ako to urobila, so súhlasom súdu, na hlavnom pojednávaní. V zmysle doktríny „ovocia z otráveného stromu“ je nezákonnosťou získania SMS správ postihnutá aj samotná výpoveď poškodenej na hlavnom pojednávaní, pretože aj napriek stanovisku okresného súdu, že z ich obsahu nie je možné v tomto konaní vychádzať, jej bolo umožnené, aby sa k týmto SMS a MMS správam vyjadrovala a ich obsah prezentovala na hlavnom pojednávaní. Išlo o absolútne neprípustné konanie súdu, ktoré sa rovnako týka aj výsluchov ďalších dôležitých svedkov na hlavnom pojednávaní, ktorí sa vyjadrovali k obsahu nahratých telefonických hovorov ale aj k obsahu SMS správ, ktoré im poškodená „údajne“ dala prečítať. Ide o svedkov G. F., matka poškodenej, G. F., sestra poškodenej, H. H., priateľa poškodenej, a tiež jej kolegýň z práce (Z. a L.), ktoré sa mali s týmito správami tiež oboznámiť, pretože poškodená im ich sama dala pozrieť. Z tohto dôvodu z výpovede poškodenej a tiež vyjadrení uvedených svedkov na hlavnom pojednávaní, súd nemohol objektívne vychádzať ani pri svojom konečnom rozhodovaní, pretože všetci menovaní čerpali z obsahu SMS správ, ktoré nemajú zákonnú povahu a neboli získané zákonným spôsobom podľa trestného poriadku (§ 115 Trestného poriadku).

Dôkazy získané nezákonným spôsobom a postupom mimo trestného poriadku, nie je možné zákonne posúdiť a vyhodnotiť a už vonkoncom nie v trestnom konaní použiť a na nich založiť svoje odsudzujúce rozhodnutie, ako to urobil v tomto konaní a vo svojom napadnutom rozsudku okresný súd. Pokiaľ ide o samotné poskytnutie údajov mobilného operátora (Orange Slovensko, a.s.) zotrvávam na tom, čo som uviedol už vo svojom predchádzajúcom odvolaní, že sa nejedná o žiadne listinné dôkazy, ako sa to nesprávne interpretuje, pretože sa jedná o dôkaz zabezpečený vo zvláštnom režime, podobne ako v prípade odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky podľa § 115 Tr. por. Musí byť tomu tak z dôvodu dôvernej povahy získavaných údajov, na ktoré sa vzťahuje ochrana podľa čl. 13 Listiny základných práv a slobôd. Každopádne trvám na tom, že orgány činné v trestnom konaní mali pri získaní týchto údajov postupovať v zmysle § 115 Tr. por. a pokiaľ sa tak nestalo, nemôže ísť o dôkaz získaný zákonným spôsobom

Spoločnosť Orange Slovensko, a.s. zabezpečila výpisy z môjho telefónneho účtu , v ktorom bolo uvedené mimo iného číslo volanej stanice, dátum a čas hovoru, doba jeho trvania, pričom tento výpis poskytla na základe žiadosti orgánov prípravného konania (a príkazu sudcu) policajným orgánom bez môjho súhlasu. Podľa judikovanej praxe ústavného súdu, ktorý sa v tomto plne stotožňuje s rozsudkom Európskeho súdu pre ľudské práva (vo veci Malone proti Spojenému kráľovstvu), je potrebné považovať vyššie uvedené údaje a najmä volané čísla za neoddeliteľnú súčasť komunikácie uskutočnenej prostredníctvom telefónu. Súkromie každého človeka požíva zásadnú (ústavnú) ochrany a to nielen vo vzťahu k vlastnému obsahu podávaných správ, ale i vo vzťahu k už vyššie uvedeným údajom, týkajúcim sa súkromných hovorov obžalovaného. Možno teda konštatovať, že čl. 13 Listiny poskytuje ochranu tajomstva volaným telefónnym číslam a tiež ďalším súvisiacim údajom, ako je dátum a čas hovoru a doba jeho trvania, čo postupom súdu, v tomto konaní, bolo porušené...

Ústavný poriadok síce pripúšťa zásah do tejto ochrany, avšak za podmienky, že sa tak môže diať zo strany štátnej moci len a výlučne prípustným spôsobom a za situácie, že sa jedná o zásah nevyhnutný. Preto musí existovať systém adekvátnych a dostatočných záruk, ktoré majú základ v zodpovedajúcich právnych predpisoch a v účinnej kontrole ich dodržiavania. Tieto právne predpisy musia stanovovať podmienky, za akých sú štátne orgány oprávnené zasahovať do súkromia tak, aby jednotlivcom bola poskytnutá ochrana proti svojvoľnému zasahovaniu (viď citovaný rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva). V prípade, že tieto zásady nebudú zo strany štátnych orgánov rešpektované, sú takéto zásahy vylúčené a pokiaľ k nim dôjde, nadobúdajú protiústavnú povahu. K uvedenému došlo aj postupom súdu v mojom prípade, pretože pri získavaní „ďalších“ údajov pri evidovaní telekomunikačnej prevádzky, nevychádzal z dodržania zákonných pravidiel pre odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky, ktoré umožňujú príslušným orgánom okrem ďalších údajov zabezpečiť aj obsah telefonických správ (§ 115 Tr. por.). Stalo sa tak aj napriek skutočnosti, že orgány činné v trestnom konaní sú povinné pri získavaní evidencie telekomunikačnej prevádzky postupovať primerane podľa § 115 trestného poriadku, pretože len takouto ústavne konformnou interpretáciou citovaných ustanovení možno zabrániť akýmkoľvek neoprávneným zásahom do tohto základného práva zo strany štátnych orgánov (viď nález Ústavný súd ČR II ÚS 502/2000).

Pokiaľ mal súd pochybnosti o tom, či ust. § 116 Trestného poriadku je v súlade s vyššie uvedenými ústavnými princípmi a pravidlami mal v danej veci postupovať podľa čl. 144 ods. 2 ústavy a vec predložiť na ďalšie konanie ústavnému súdu. Podľa tohto článku je súd oprávnený postupovať v prípade, ak sa domnieva, že iný všeobecne záväzný právny predpis, jeho časť alebo jeho jednotlivé ustanovenie, ktoré sa týka prejednávanej veci, odporuje ústave, ústavnému zákonu, medzinárodnej zmluve podľa čl.

7 ods. 5 alebo zákona, konanie preruší a podá návrh na začatie konania na základe čl. 125 ods. 1. Právny názor ústavného súdu obsiahnutý v rozhodnutí je pre súd záväzný. Aj preto, že sa tak v konaní nestalo, bolo vylúčené, aby porušenie tohto môjho základného práva štátnymi orgánmi, ku ktorému došlo neoprávneným získaním údajov od mobilného operátora (ORANGE SLOVENSKO, a.s.) mohol súd v konaní proti mne využiť a z neoprávnene poskytnutých údajov mobilného operátora vychádzať aj pri mojom odsúdení.

Pokiaľ ide o samotný skutok 2/ uvádzam to, čo som namietal od samého začiatku a aj v mojom pôvodnom odvolaní, že skutok sa nikdy nestal, k jeho spáchaniu nikdy nedošlo a z tohto dôvodu som nemohol naplniť ani zákonné znaky prečinu výtržníctva. Na strane 23/ svojho rozhodnutia sa ma súd síce snažil za každú cenu usvedčiť ale podľa môjho názoru, sa mu to nepodarilo takým spôsobom, aby mohol objektívne a spoľahlivo tvrdiť, že k jeho spáchaniu niekedy došlo a to práve takým spôsobom, ako to tvrdí poškodená. Svedok L. skutočnosti uvádzané poškodenou nikdy nepotvrdil, okrem toho, že poškodená na neho zavolała a chcela, aby s ňou zostal pre prípad, že by som ju napadol. Je záhadou, prečo sa poškodená tomuto svedkovi nezdôverila s tým, že som ju už predtým napadol, prípadne sa aj nejakým iným spôsobom vyhrážal, ako to sama uvádza.

Argumentácie súdu možno v rovine rozumných pochybnosti namietat' a spochybnit' takým spôsobom, že považujem za objektívne vylúčené, aby ma súd mohol na podklade ničím nepodloženého a zaujatého vyjadrenia poškodenej za tento skutok uznať vinným a odsúdiť. Aj preto, že súd postupoval spôsobom, ako postupoval došlo jeho konaním k porušeniu zákona v tých ustanoveniach zákona, ktoré použil na moje odsúdenie.

Z dôvodu veľmi závažných chýb a nedostatkov, v tomto celom konaní, ktoré uvádzam a popisujem vyššie, navrhujem napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a to z dôvodov uvedených v § 321 ods.1 Tr. por. písm. a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutému rozsudku predchádzali..., písm. b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, písm. c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy, písm. d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona. Vec žiadam vrátiť prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a o nej rozhodol, pretože prípadné dokazovanie odvolacím súdom by bolo spojené s neprímeranými ťažkosťami, prípadne by mohlo viesť k úplne iným skutkovým záverom, než k akým dospel prvostupňový súd.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolaní v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podali prokurátor a obžalovaný ako oprávnené osoby, v zákonnej lehote a proti výroku, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný.

Po preskúmaní napadnutých výrokov a konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie prokurátora je dôvodné. Naopak, odvolanie obžalovaného vyhodnotil ako nedôvodné.

K odvolaniu obžalovaného.

V poradí prvou odvolacou námietkou obžalovaného bolo, že prvostupňový súd aj po doplnení dokazovania, ktoré mu prikázal vykonať odvolací súd, rozhodol rovnako v neprospech obžalovaného. K tomuto odvolací súd uvádza, že potreba vyhovieť návrhom obhajoby na vypočutie svedkov, je prioritne daná potrebou dodržať právo obžalovaného na spravodlivý proces, vrátane zachovania princípu rovnosti zbraní, teda umožniť obžalovanému vykonať dôkazy, ktoré predkladá na svoju obranu. Tento pokyn odvolacieho súdu prvostupňový súd splnil a na hlavnom pojednávaní vypočul svedkov, ktorých navrhol obžalovaný. Spôsob, akým súd vyhodnotil tieto svedecké výpovede nie je v rozpore so žiadnym právnym názorom, ktorý vyslovil tunajší súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí (uznesení zo dňa 10.3.2016, č. k. 5To/47/2015-824). Tunajší súd v tomto svojom rozhodnutí sa žiadnym spôsobom nevyslovil ako treba vykonané dôkazy hodnotiť z pohľadu toho, či preukazujú alebo nepreukazujú dokazovanú skutočnosť.

Ďalšia odvolacia námietka sa vzťahuje na nezákonnosť zvukových záznamov, telefonických rozhovorov medzi obžalovaným a poškodenou, ktoré si poškodená vyhotovila bez súhlasu obžalovaného a rovnako i na nezákonnosť zverejnenia SMS komunikácie medzi týmito dvomi osobami. O záznamy telefonických hovorov a prepis SMS komunikácie oprel prvostupňový súd vo významnej miere svoje rozhodnutie o vine obžalovaného.

Prvostupňový súd sa s otázkou zákonnosti, resp. prípustnosti vykonania tohto dôkazu na hlavnom pojednávaní podrobným spôsobom vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku v príslušnej časti. Zrozumiteľne vysvetľuje, akým spôsobom nazeral na zaznamenané (poškodenou nahraté) telefonické hovory a SMS správy, akými úvahami sa spravoval pri ich hodnotení a k akým záverom došiel. Odvolací súd považuje hodnotenie týchto dôkazov zo strany prvostupňového súdu za správne. Zákonnosť požitia nahrávky súkromných hovorov a SMS správ bola zo strany prvostupňového súdu dostatočne vysvetlená, pričom argumentácia prvostupňového súdu je z tohto pohľadu obsahovo vyčerpávajúca a odvolací súd sa s ňou v plnom rozsahu stotožňuje. Je potrebné zdôrazniť potrebu vyvažovania verejného a súkromného záujmu, ktorú zdôraznil prvostupňový súd pri hodnotení zákonnosti týchto dôkazov. Aj podľa odvolacieho súdu prevažuje v tomto prípade verejný záujem na ochrane osôb, ktoré sú obeť trestných činov, nad záujmom podozrivej osoby na ochrane súkromia.

Trestný poriadok v ustanovení § 199 ods. 2 menuje iba príklady toho, čo môže slúžiť za dôkaz v trestnom konaní. Z pohľadu tohto zákonného ustanovenia nie je teda vylúčené, aby bol dôkazom aj záznam telefonického rozhovoru, ktorý vyhotovila súkromná osoba. V prejednávacom prípade je obhajobou rozporovaná takáto nahrávka, uskutočnená s osobou (v tomto prípade s obžalovaným), ktorá nemá vedomosť o tom, že druhý účastník telefonického rozhovoru si tento rozhovor zaznamenáva. Obhajoba namieťa, že záznamom telefonického rozhovoru, o ktorom obžalovaný nevedel, že sa nahráva a s ktorým tak nemohol vyjadriť ani svoj súhlas, bolo zasiahnuté do jeho práva na súkromie, čo robí vyhotovený záznam nezákonným a preto nepoužiteľným v procese dokazovania v trestnom konaní. Prvostupňový súd správne identifikoval kolíziu práv a to práva obžalovaného na súkromie a ochranu osobnosti, ktoré obsahuje i právo, aby si iná osoba nezhotovovala a na verejnosti nepoužila záznamy osobnej povahy a práva poškodenej na ochranu jej života a zdravia, do ktorého obžalovaný svojim protiprávnym konaním zasiahol. Takúto kolíziu dvoch, navzájom rovnocenných práv fyzických osôb, ktorá vyplýva z vykonania dôkazu v trestnom konaní, žiadne z ustanovení Trestného poriadku výslovne nerieši. Je preto povinnosťou súdu rozhodnúť, či takýto dôkaz v trestnom konaní pripustí, teda či môže slúžiť ako podklad pre rozhodnutie. V tejto situácii pristúpil prvostupňový súd k vykonaniu testu proporcionality, ktorý predstavuje jeden z nástrojov vyplňania medzier v zákonoch. Princíp proporcionality tvorí neoddeliteľnú súčasť generálneho princípu právneho štátu vyjadreného v čl. 1 ods. 1 Ústavy a je základným ústavným princípom.

Test proporcionality pozostáva z testovania: dostatočne dôležitého cieľa, testovania nevyhnutnosti a testovania proporcionality v užšom slova zmysle (viď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 10.12.20104, sp. zn. PL. ÚS 10/2013-146).

Pri podrobení skúmanej otázky tomuto testu dospel tunajší súd k záveru, že použitie záznamu telefonického hovoru je dôležitým dôkazom, ktorým je možné preukázať, či sa stal skutok a či má znaky trestného činu (§ 119 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku) a umožňuje tak dosiahnuť sledovaný cieľ, ktorým je ochrana práva poškodenej na život a zdravie, ako aj záujem na odhalení a potrestaní páchatela závažnej trestnej činnosti (vyjadrenej v kategórii zločinu).

Pri trestných činoch odohrávajúcich sa v súkromnej sfére páchatel'a a obeť trestnej činnosti, pri ktorých je konanie páchatel'a vopred nepredvídateľné, prakticky nie je možné použiť iný spôsob dokumentovania protiprávneho konania, ktorý by dosiahol rovnaký cieľ, avšak pritom by nezasiahol do práva obžalovaného na súkromie.

Intenzita zásahu do práva obžalovaného na súkromie je nepomerne menšia, ako intenzita zásahu do práva poškodenej na život a zdravie, ako aj záujem na odhalení a potrestaní páchatel'ov závažnej trestnej činnosti. Zásahom do práva obžalovaného na súkromie došlo k jeho obmedzeniu iba v rozsahu dvoch telefonických rozhovorov s poškodenou a niekoľkých SMS správ adresovaných iba poškodenej, do ostaného súkromia obžalovaného nebolo vykonanými dôkazmi zasiahnuté.

Pri hodnotení bolo rovnako významné to, na čo poukázal aj prvostupňový súd, že zaznamenanie telefonických hovorov od obžalovaného bol spôsob, akým sa poškodená (ako slabšia strana) bránila jeho početným slovným útokom a vulgárnym vyhrážkam, ktoré útočili nielen na česť poškodenej, ale priamo smerovali proti jej životu a zdraviu. Nebola to prvá a jediná obrana poškodenej pred útokmi obžalovaného. Niet z čoho vyhodnotiť, že rozhodnutie poškodenej vyhotoviť si tieto záznamy, by boli vedené nečestnou pohnútkou, ktorá by sledovala iný cieľ, ako obranu proti jeho útokom.

Zároveň tieto dôkazy nie sú osamotené a sami osebe nie sú usvedčujúcimi dôkazmi proti obžalovanému, že sa dopustil spáchania skutku uvedeného v bode 1 napadnutého rozsudku. Tieto dôkazy, spoločne s ostatnými dôkazmi, ktoré vymenoval prvostupňový súd vo svojom rozsudku, zhodnotené v ich vzájomnej súvislosti, bez rozumných pochybností preukazujú, že obžalovaný sa dopustil skutku uvedeného v bode 1 napadnutého rozsudku. Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na vzájomnú koreláciu výpovede poškodenej, výpovedí svedkov, na ktoré poukázal okresný súd, zaznamenané telefonické hovory, obsahy SMS správ. Na druhej strane neboli na hlavnom pojednávaní vykonané také dôkazy, ktoré by obsahovali skutočnosti, ktorý by spochybňovali alebo dokonca vyvracali skutočnosti vyplývajúce z dôkazov, ktoré vzal prvostupňový súd za usvedčujúce.

Odvolací súd vychádzal predovšetkým z rešpektovania zásady voľného hodnotenia dôkazov uvedenej v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Podstatou tejto zásady je, že orgány činné v trestnom konaní a súd nemajú zákonom stanovené aké množstvo dôkazov a akých dôkazov je potrebné vykonať na preukázanie potrebných skutočností a zákon neuvádza ani druhy dôkazných prostriedkov, ktoré sa majú použiť. Ani jeden z dôkazov nemá dopredu určenú dôkaznú silu a hodnotu a zároveň Trestný poriadok nestanovuje ani potrebný počet dôkazov k preukázaniu skutkového stavu bez dôvodných pochybností. Zásada voľného hodnotenia dôkazov však neumožňuje ani ľubovôľu pri hodnotení dôkazov a rozhodovaní. Súd nemá na výber, ktoré z vykonaných dôkazov vyhodnotí a ktoré nie alebo, ktoré z vykonaných dôkazov bude brať pri rozhodovaní do úvahy a ktoré opomenie. Všetky dôkazy musia byť podrobené hodnoteniu a to každý jeden samostatne a všetky vo vzájomnej súvislosti. Vnútorne presvedčenie má byť prísne logické, opierajúce sa o právny poriadok, o všestranné, hlboké a logické zhodnotenie dôkazov i vzájomných súvislostí prípadu.

Odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným, do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle zákonných ustanovení. V prejednávanej veci odvolací súd ani sám, na základe svojho presvedčenia, nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil prvostupňový súd.

Opakovanie dôvodov, pre ktoré súd rozhodol, že obžalovaný je vinný zo spáchania skutku uvedeného v bode 1 napadnutého rozsudku, považuje odvolací súd za nadbytočné. V dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery prvostupňového súdu. Preto na túto časť odôvodnenia napadnutého rozsudku tunajší súd iba odkazuje.

Ďalšou odvolacou námietkou bolo, že konanie na prvom stupni nezodpovedalo pravidlám spravodlivého procesu podľa európskeho práva, pričom poukázal na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nespravodlivosť procesu vidí obžalovaný v tom, že k jeho odsúdeniu došlo na základe dôkazov, ktoré súd nemal a ani nemohol na hlavnom pojednávaní nikdy vykonať. Ide teda opäť o hodnotenie zákonnosti a použiteľnosti dôkazov, ktorými otázkami sa odvolací súd už vyššie zaoberal a zodpovedal na ne.

Vo vzťahu k znaleckému posudku MUDr. Zachara, ktorý vo svojom odvolaní spomenul obžalovaný, nie je zrejmé, prečo na nedostatky postupu prvostupňového súdu, ktoré viedli k zrušeniu v poradí prvého rozsudku okresného súdu, obžalovaný vo svojom terajšom odvolaní poukazuje. Po zrušení v poradí prvého rozsudku okresného súdu, bolo hlavné pojednávanie vykonané odznovu, znalecké dokazovanie bolo vykonané v súlade so zákonom a pôvodný znalecký posudok MUDr. Zachara neslúžil ako dôkaz usvedčujúci obžalovaného.

Nemožno súhlasiť ani s námietkou, že prvostupňový súd nerešpektoval právny názor, ktorý vyslovil tunajší súd vo svojom uznesení zo dňa 10.3.2016, ktorým je v zmysle § 327 ods. 1 Trestného poriadku viazaný. Obžalovaný neuvádza, v čom konkrétne vidí porušenie povinnosti prvostupňového súdu a odvolací súd sám takéto porušenie nezistil. Pokiaľ prvostupňový súd, po zrušení rozsudku zo dňa 30.9.2015, vykonal hlavné pojednávanie znovu, nemohol byť viazaný rozsahom dokazovania, ktoré mu bolo prikázané doplniť, jednoducho preto, že dokazovanie nedoplňal, ale vykonal celý proces dokazovania znovu, od začiatku. Pokiaľ ide o právne názory, ktoré vyslovil odvolací súd, najmä v súvislosti so zákonnosťou a použiteľnosťou jednotlivých dôkazov v konaní pred súdom, týmito sa prvostupňový súd riadil.

Aplikácia ustanovení Trestného poriadku v ustanoveniach §§ 114 a 115 Trestného, ktoré vo svojom odvolaní poukazuje obžalovaný, je viazaná k orgánom verejnej moci a nie k súkromným osobám. To isté platí aj o judikatúre všeobecných súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, na ktoré poukazuje obžalovaný. Zhotovenie takýchto dôkazov súkromnou osobou a možnosť ich požitia v súdnom konaní, odvolací súd v tomto rozhodnutí už vyhodnocoval.

Ochrana údajov o volaných telefónnych číslach a ďalších, s tým súvisiacich údajov (dátum, čas a dĺžka trvania hovoru), má rovnaké limity ako ochrana súkromného telefonického rozhovoru uskutočneného medzi páchatelom trestného činu na jednej strane a poškodenou osobou na druhej strane. Preto aj vo vzťahu k týmto údajom a teda aj dôkazom, ktoré ich obsahujú, platí rovnaká argumentácia, ktorú použil odvolací súd vyššie k telefonickým hovorom, ktoré si poškodená nahrála a ktoré boli oboznámené na hlavnom pojednávaní v prvostupňovom konaní.

Otázku zákonnosti a použiteľnosti uvedených dôkazov posúdili prvostupňový, ako i odvolací súd sami a nezistili potrebu využiť možnosť, ktorú navrhol obžalovaný v odvolacom konaní, teda aby sa odvolací súd obrátil na Súdny dvor Európskej únie podľa čl. 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva. Ide o právo vnútroštátneho súdu, nie jeho povinnosť využiť túto možnosť a to ani v prípade, ak to navrhne obžalovaný. Právny názor obžalovaného v tejto otázke nie je pre súd záväzný. Prvostupňový súd sa s otázkou zákonnosti dôkazov vysporiadal dostatočne a dal obžalovanému v odôvodnení svojho rozsudku primeranú odpoveď na jeho argumentáciu.

Nakoľko odvolací súd považuje nahrávky telefonických hovorov medzi obžalovaným a poškodenou, ako i SMS komunikáciu obžalovaného za zákonné dôkazy, nebolo možné akceptovať ani tú odvoláciu námietku, ktorá je založená na nezákonnosti dôkazov (svedeckých výpovedí), ktoré sú odvodené od dôkazov, ktoré považuje obžalovaný za nezákonné (doktrína „ovocia z otráveného stromu“).

K tejto doktríne možno uviesť, že pochádza z angloamerického právneho systému. Kontinentálne trestné konanie vychádza z formálnomateriálnej povahy dôkazov a preto je vždy potrebné skúmať závažnosť a povahu porušenia zákona, pri úvahe o jeho nezákonnosti. Vo všeobecnosti platí, že táto doktrína by sa mohla vzťahovať len na niektoré úkony vážnym spôsobom zasahujúcich do práv a slobôd občana, a to predovšetkým na zatknutie (zadržanie), domovú prehliadku a zabavenie vecí vykonaných bez súdneho príkazu. Teória rieši prípady, keď dôkaz, ktorého nezákonnosť je namietaná, má až druhoradý alebo odvodený charakter vo vzťahu k pôvodnému nezákonnému zatknutiu, prehliadke, alebo zabaveniu vecí (prípadne identifikačnému postupu alebo aj výsluchu získaného nezákonným donútením). Úplné vylúčenie všetkých dôkazov ako „otráveného ovocia“, by bolo neprimerané s prihliadnutím k jasnému konfliktu záujmov lebo nemožnosť usvedčenia a odsúdenia skutočného páchatela spôsobené vylúčením týchto dôkazov, sa prieči záujmom spoločnosti, a zároveň by viedla k stavu absolútnej dôkaznej núdze. (viď uznesenie NS SR zo dňa 23. februára 2016 sp. zn. 4Tdo 2/2016). Nemožno vylúčiť, že v niektorých prípadoch sa možno i na základe kontinentálneho formálnomateriálneho prístupu k hodnoteniu zákonnosti a prípustnosti dôkazov dopracovať k zhodným záverom, ako na základe teórie „ovocia z otráveného stromu“. Podstatné je však pristupovať k hodnoteniu zákonnosti a prípustnosti dôkazov vždy diferencovane s ohľadom na konkrétnu povahu a závažnosť vady vzniknutej v procese dokazovania a nerobiť paušálne závery, že celý dôkaz získaný prípadne na základe procesne nie celkom korektného úkonu je „otrávený“ (viď uznesenie NS SR zo dňa 27. augusta 2019, sp. zn. 5Tdo/29/2019). Z pohľadu uvedených úvah by odvolací súd neodmietol obžalovaným namietané svedecké výpovede ani v prípade, že by nahrávky telefonických hovorov medzi obžalovaným a poškodenou, ako i SMS komunikáciu obžalovaného, považoval za nezákonné alebo nepoužiteľné dôkazy.

Vo vzťahu k rozhodnutiu o vine obžalovaného za spáchanie skutku uvedeného v bode 2 napadnutého rozsudku, obžalovaný namieta, že skutku sa neodpustil a vykonané dôkazy spáchanie skutku nepreukazujú.

Ide teda zo strany obžalovaného o iné zhodnotenie vykonaných dôkazov než to, ktoré urobil prvostupňový súd v napadnutom rozsudku, čo však nie je dôvodom na to, aby tunajší súd vyhovel jeho odvolaniu.

Rovnako ako prvostupňový súd, je aj odvolací súd toho názoru, že výpoveď poškodenej, spoločne s výpoveďami svedkov L. a Y., preukazujú, že obžalovaný sa spáchania tohto skutku dopustil. Prvostupňový súd príslušnej v časti odôvodnenia svojho rozsudku správne uviedol skutočnosti, ktoré vyplynuli z výpovedí týchto osôb a rovnako správne ich aj vyhodnotil. O hodnovernosti výpovede svedkyne poškodenej nemal odvolací súd dôvod pochybovať, pretože nebola zistená žiadna jej motivácia vypovedať proti obžalovanému nepravdivo. Obsah jej výpovedí je navyše podporený aj uvedenými svedeckými výpoveďami, pričom neboli produkované také dôkazy, ktoré by jej výpoveď spochybňovali alebo vyvracali. Prvostupňový súd sa dostatočne vysporiadal aj s obhajobou obžalovaného, ktorú v prvostupňovom konaní uplatnil tak vo vzťahu k skutkovým zisteniam, ako i k jeho právnej kvalifikácii. Bez rozumných pochybností tak bolo preukázané, že obžalovaný sa dopustil spáchania skutku, ktorý sa mu kladie za vinu v bode 2 obžaloby a týmto svojim konaním naplnil skutkovú podstatu prečinu výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona. Odvolanie obžalovaného tunajší súd vyhodnotil v celom rozsahu ako nedôvodné a preto ho zamietol podľa § 319 Trestného poriadku.

K odvolaniu prokurátora.

Odvolanie prokurátora smerovalo proti výroku o treste a bolo podané v neprospech obžalovaného. Prokurátor namietol nedôvodné použitie ustanovenia § 36 písm. j) Trestného zákona, nesprávne nepoužitie ustanovenia § 37 písm. h) a § 38 ods. 4 Trestného zákona, z čoho malo vyplynúť nesprávne určenie dolnej hranice trestnej sadzby pre ukladanie trestu odňatia slobody. Prokurátor tiež nesúhlasí s použitím ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona, nakoľko ani okolnosti prípadu, ani pomery páchatel'a nie sú tak mimoriadne, aby odôvodňovali mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby.

Prvostupňový súd svoj výrok o treste, jeho druhu a spôsobe výkonu, odôvodnil tým, že obžalovanému bol ukladaný úhrnný trest odňatia slobody podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin najprisnejšie trestný, pričom jeden z trestných činov je zločinom a trestné činy spáchal dvomi skutkami, teda súd ukladal úhrnný trest podľa § 41 odsek 2 Trestného zákona.

K výmere trestu uviedol, že zohľadnil jednu poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písmeno j) Trestného zákona, nakoľko obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, keďže nemá záznam v registri trestov a priestupkov sa dopustil len na úseku dopravy a tieto sú iného charakteru ako daná trestná činnosť. U obžalovaného nebola zistená žiadna priťažujúca okolnosť, pričom skutočnosť, že obžalovaný spáchal viac trestných činov, bola zohľadnená pri ukladaní úhrnného trestu podľa § 41 odsek 2 Trestného zákona. S prihliadnutím na prevažujúci pomer poľahčujúcich okolností, ako aj ukladanie úhrnného trestu podľa § 41 odsek 2 Trestného zákona sa zákonom ustanovená trestná sadzba podľa ustanovenia § 189 odsek 2 Trestného zákona menila zo 4 rokov až 10 rokov na 4 roky až 10 rokov a 8 mesiacov, keďže súd upravoval hornú hranicu trestnej sadzby.

K použitiu ustanovenia Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody okresný súd uviedol, že napriek prevahe poľahčujúcich okolností mal za to, že vzhľadom na pomery obžalovaného a okolnosti prípadu, by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom aj po zohľadnení prevahy poľahčujúcich okolností bolo pre obžalovaného neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, pričom mohol ukladať trest v sadzbe od 6 mesiacov, keďže dolná hranica trestnej sadzby je menej ako 5 rokov. Prvostupňový súd u obžalovaného pri ukladaní trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby prihliadol najmä na okolnosti prípadu, kedy obžalovaný tvoril pár s poškodenou asi 6 rokov, mal k nej citové väzby a podľa znaleckých posudkov zle znášal jej odmietnutie a odchod zo vzťahu, čo samozrejme neospravedlňuje jeho následné správanie, avšak v tomto správaní voči poškodenej od roku 2014 nepokračoval, odvtedy poškodenú nijako nekontaktoval. Aj s ohľadom na uplynulý čas od spáchania skutkov, teda obdobie 5 rokov, kedy obžalovaný viedol riadny život a žiadnej inej trestnej činnosti sa nedopustil a ani v protiprávnom správaní voči poškodenej nijako nepokračoval, má súd za to, že by použitie ustanovenej trestnej sadzby bolo neprimerane prísne, pričom u obžalovaného, ktorý podľa znalcov nie je agresívnej povahy, len v špecifických vzťahových problémových situáciách sa u neho prejavuje verbálna agresivita, aj na zabezpečenie ochrany spoločnosti, postačuje trest kratšieho trvania, preto obžalovanému uložil trest v trvaní 3 rokov, teda len o rok nižší ako je dolná hranica trestnej sadzby, a to s prihliadnutím aj na všetky okolnosti spáchaných skutkov, ich intenzitu a následky voči poškodenej, pričom trest kratšieho trvania by nemal na obžalovaného výchovný účel a nespĺňal by ani podmienky generálnej prevencie.

Vzhľadom na to, že obžalovaný doposiaľ nebol súdne trestaný, je riadne zamestnaný, prvostupňový súd rozhodol o podmienčnom odklade výkonu trestu odňatia slobody podľa § 51 odsek 1 Trestného zákona s poukazom na § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona a obžalovanému určil skúšobnú dobu v

trvaní 3 roky, nakoľko takto určenú skúšobnú dobu považuje za potrebnú, aby obžalovaný preukázal, že povedie riadny život a nebude sa dopúšťať žiadneho protiprávneho konania. Dĺžku skúšobnej doby súd určil s ohľadom na rozsah trestnej činnosti obžalovaného, ako aj potrebu dlhšie jeho správanie sledovať, najmä vo vzťahu k uloženým obmedzeniam a povinnostiam tak, aby bola zabezpečená aj ochrana poškodenej.

Odvolačný súd považuje niektoré odvolacie námietky prokurátora za dôvodné.

Nemožno súhlasiť s názorom prokurátora, že obžalovanému boli nesprávne zohľadnené poľahčujúce a priťažujúce okolnosti a nesprávne upravená trestná sadzba podľa § 38 Trestného zákona. Dôvody, pre ktoré prvostupňový súd zohľadnil poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) a nezohľadnil priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, boli v odôvodnení napadnutého rozsudku správne vysvetlené, pričom odvolací súd sa s touto argumentáciou v plnom rozsahu stotožňuje, čím zároveň odpovedá na odvolacie námietky prokurátora. Nepoužitie priťažujúcej okolnosti spáchania viacerých trestných činov v situácii, že obžalovanému je ukladaný za viaceré skutky trest zvýšený podľa ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona, je výsledkom ustálenej judikatúry tunajšieho súdu, ktorá korešponduje s judikatúrou NS SR (Tj 104/2009).

Dôvodná je však odvolacia námietka prokurátora, že spôsob spáchania trestných činov, postavenie poškodenej osoby a následky trestnej činnosti na psychike poškodenej, ktoré okolnosti akcentuje prokurátor vo svojom odvolaní, majú za následok, že tieto neumožňujú použitie § 39 ods. 1 Trestného zákona. Takýto postup neumožňujú ani okolnosti súvisiace so spolužitím obžalovaného a poškodenej a to z dôvodov, ktoré vo svojom odvolaní uvádza prokurátor. Odvolací súd v plnej miere súhlasí, že ani okolnosti ohľadne pomerov obžalovaného ako páchatela trestnej činnosti, ktoré vymenoval prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí, nie je možné vyhodnotiť ako mimoriadne.

Ako mimoriadne okolnosti prípadu však možno brať do úvahy dĺžku trvania trestného konania, ktoré ku dňu rozhodovania prvostupňového súdu napadnutým rozsudkom trvalo takmer 5 rokov od spáchania trestných činov. Využitie práva obžalovaného nesúhlasiť so zmenou v zložení senátu, čo malo za následok povinnosť zopakovať hlavné pojednávanie od začiatku, nemožno pričítať na ťarchu obžalovaného a nemožno toto obdobie nezohľadniť pri posudzovaní celkovej dĺžky trestného konania. Dĺžka odvolacieho konania nebola neprimeraná, pretože na jej trvanie mal v zásadnej miere vplyv najmä postoj obžalovaného. Tunajší súd nariadil celkovo 6 termínov konania verejného zasadnutia, ktoré bolo nariadené na rozhodnutie o odvolaní. Tri krát bol termín verejného zasadnutia zrušený, resp. bolo verejné zasadnutie odročené z dôvodov na strane obžalovaného alebo obhajcu. Jeden krát bol termín verejného zasadnutia zrušený z dôvodu nahlásenej bomby a jedenkrát bolo verejné zasadnutie odročené z dôvodu podanej námietky zaujatosti, o ktorej bolo potrebné právoplatne rozhodnúť.

Dĺžka trestného konania v tomto prípade tak celkom nezodpovedá náročnosti pri dokazovaní a rozhodovaní trestnej veci obžalovaného, čo je potrebné zohľadniť vo forme mimoriadneho zníženia trestu.

Vyššie uvedené zistenia vzťahujúce sa k výroku treste a spôsobe jeho výkonu tak viedli odvolací súd k rozhodnutiu zrušiť túto časť napadnutého rozsudku. Výsledky dokazovania vykonaného prvostupňovým súdom umožňovali odvolaciemu súdu postupovať podľa ustanovenia § 322 ods. 3 Trestného poriadku. Preto tunajší súd po zrušení výrokov o treste a spôsobe jeho výkonu sám rozhodol.

Obžalovanému za spáchanie dvoch prečinov a jedného zločinu dvomi skutkami uložil podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody, podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestným, v tomto prípade zločin vydierania podľa § 189 ods. 2 Trestného zákona.

Pri určení výšky trestu vychádzal z upravenej trestnej sadzby v rozpätí 4 roky až 8 rokov. Pri zohľadnení toho, že adekvátna doba trvania trestného konania nebola prekročená výrazným spôsobom, ako aj pri zohľadnení toho, že obžalovaný spáchal celkovo tri trestné činy, z toho jeden zločin, a to na chránenej osobe, považoval odvolací súd za spravodlivé podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona mimoriadne znížiť výšku trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby (v trvaní 4 roky) o 6 mesiacov.

Vzhľadom na výšku uloženého trestu, bol spôsob jeho výkonu určený v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona a obžalovaný bol pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, pretože v posledných desiatich rokoch pred ich spáchaním nebol vo výkone trestu pre úmyselný trestný čin.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.